

Gent | Aurora Alonso | Actualitzat el 24/02/2021 a les 07:50

Aurora Alonso. Des d'Anglaterra

«Faig inspeccions veterinàries al port de Felixstowe, que amb el Brexit és només un punt d'entrada al Regne Unit»

Des del 2005, visc amb la meua família a Kesgrave, una petita ciutat del comtat de Suffolk. És una zona rural i tranquil·la, a uns cent quilòmetres de Londres. Vaig arribar a Anglaterra l'any 2001. Feia poc que havia acabat la carrera de veterinària i aquell any el Regne Unit va patir un brot de

febre aftosa que va costar molt d'erradicar. L'escassetat de veterinaris a tot el país ens va donar l'oportunitat a molts professionals d'altres països de poder venir-hi a treballar. Des del 2015 treballa de veterinària oficial en el que, fins ara, era un dels Punts de Control Fronterer de la Unió Europea, situat al port de Felixstowe. Hi faig inspeccions veterinàries als productes i subproductes d'origen animal, importats de països tercers -resta del món-, que són sotmesos, per llei, a restriccions, tant del punt de vista de salut pública com de sanitat animal. Des de l'1 de gener, amb el Brexit, això ha canviat i ara aquest és un punt d'entrada només al Regne Unit.

El clima, la falta de llum i de sol, i la humitat, fan que la gent visqui poc al carrer; les botigues tanquen d'hora, els centres urbans queden buits i els carrers estan poc il·luminats. Això es nota molt a l'hivern, a l'estiu es diferent; la gent aprofita la claror i cada raig de sol, i hi ha més vida a tot arreu. En general, puc dir que els anglesos són educats i agradables, i eviten els conflictes directes. Això no vol pas dir necessàriament que els agradis. És difícil saber el que pensen de debò, però almenys guarden les formes. He de dir que en alguns aspectes són una mica desastre i el país és bastant caòtic, però una cosa bona que tenen és el fet que qualsevol problema, gran o petit, l'afronten amb resiliència -i una tassa de te. Quinze anys després, he de confessar que al principi no entenia ni una paraula del que em deien Això sí, he après que hi ha una gran varietat d'accents i també l'anglès col·loquial (*slang*), que és pràcticament una llengua diferent.

La crisi del coronavirus ha estat un fet excepcional, com arreu del món. Al principi es van fer molts errors i ara, quan estàvem esperant que amb la vacuna les coses milloressin una mica, ha aparegut una nova variant del virus... Els casos augmenten cada dia més, i més ràpid. Ara ja es comencen a veure els efectes negatius en l'economia del país i en el poder adquisitiu de les persones. A nivell personal, no he patit el confinament, ja que sempre he hagut d'anar a la feina. I per sort, també, vam poder venir a visitar la família, a l'estiu. Tot i les diferències que hi pugui haver, no m'he sentit mai com una persona que ha vingut de fora. Aquí he pogut trobar feina, hi vaig conèixer la meva parella i hi he format la meva família. M'encantaria poder tornar a casa en el futur, però vaig venir per un any i encara soc aquí. És difícil de dir com aniran les coses?

[despiece]Aurora Alonso Masferrer viu a Kesgrave i treballa com a veterinària a Felixstowe (Anglaterra)[/despiece]